

โครงการ “เยาวชนรุ่นใหม่ใส่ใจบ้านเมือง” และบรรยายพิเศษเรื่อง “จากใจนายกรัฐมนตรี”

ณ ตึกสันติไมตรี ทำเนียบรัฐบาล
วันจันทร์ที่ 3 มิถุนายน 2545 เวลา 09.00 น.

ผมต้องขอชื่นชมที่ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงาน เยาวชนแห่งชาติ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี และสำนักโฆษก ได้จัดโครงการนี้ขึ้น เพราะว่าผมอยากเห็นเด็กรุ่นใหม่ เยาวชนรุ่นใหม่ของเราได้ให้ความสนใจในเรื่องของบ้านเมือง นอกเหนือจากเป็นกระบวนการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ตามปกติที่เราเรียนรู้กันในห้องเรียนแล้ว

ถ้าเรามองย้อนไปถึงปี พ.ศ. 2516 – 2519 ในช่วงนั้น เยาวชนของชาติ นักศึกษาทั้งหลายได้ให้ความสนใจในเรื่องของบ้านเมืองมาก จนกระทั่งต้องออกมาเสี่ยงเพื่อเรียกร้องประชาธิปไตย คือเพื่อรักษาประชาธิปไตย แต่ระยะหลังเด็กๆ ของเรา อาจจะเป็นเพราะว่าปริมาณของข้อมูลที่เข้าสู่สมองมีมาก จากทั่วโลกและหลากหลาย ฉะนั้น ความสนใจในเรื่องของการเมืองและบ้านเมืองอาจจะลดน้อยถอยลงไป หรืออาจเป็นเพราะว่ากระบวนการเรียนรู้ของเราได้เปลี่ยนไป เราต้องยอมรับว่าระบบการศึกษาของไทยค่อนข้างเสียหายไปมาก เราเรียนในลักษณะที่ใช้ครูเป็น ศูนย์กลาง และใช้การเรียนพิเศษ ใช้กระบวนการท่องจำ และเราต้องการเพียงประกาศนียบัตรเพื่อจะออกไปทำงาน ความสนใจที่จะได้ความรู้หลากหลายนั้น มีไม่มากนัก เพราะเราคิดว่าเราอยากได้ข้อมูลต่างๆ ไป ทั้งๆ ที่อาจเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนหรือไม่เกี่ยวข้องกับบทเรียนก็แล้วแต่ ซึ่งเป็นสิ่งที่เยาวชนยุคนี้ต้องเผชิญ

แต่สิ่งที่ดีมากของเยาวชนยุคนี้ที่เหนือกว่าเยาวชนยุครุ่นของผมคือ การที่มีปริมาณข้อมูลที่เข้าสู่สมองมีมากกว่ารุ่นของผมมาก สามารถ access เข้าสู่ข้อมูลได้หลายรูปแบบ เพียงแต่ว่ากระบวนการเรียนรู้ยังไม่ส่งเสริมให้มีการแยกแยะข้อมูล แล้วนำข้อมูลเหล่านั้นมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ดีเท่าที่ควร

การจัดโครงการนี้จึงน่าจะเป็นประโยชน์ คงไม่ใช่เพราะเรื่องของการใส่ใจบ้านเมืองเท่านั้น แต่ว่าเท่าที่ดู program พวกนี้หลายๆ ได้มีโอกาส ไม่เพียงแค่พบปะกับบุคคลซึ่งทำหน้าที่

ที่ทำงานในประเทศไทย วางอนาคตให้กับพวกเรา แต่ได้เห็นกระบวนการทำงานได้เห็นกระบวนการคิด เพราะว่ามี การไปดูการประชุมของคณะกรรมการกลั่นกรองเรื่องเสนอ คณะรัฐมนตรี และการประชุมคณะรัฐมนตรี ซึ่งบังเอิญว่าเป็นช่วงของรัฐบาลนี้ ได้มีการเปลี่ยนวิธีการทำงานหลายอย่าง

สิ่งที่ท่านคงจะต้องเห็นและตระหนัก และความจริงแล้วเกิดก่อนที่จะพวกท่านทั้งหลายมาเป็นนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยด้วยซ้ำ คือ กระบวนทัศน์ (paradigm) ในการคิดได้เปลี่ยนไป จากลักษณะที่ครูเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ ไปอยู่ที่นักศึกษา นั่นคือการมีส่วนร่วม หรือ participation หรือ เรียกว่า outside in นั่นคือ จาก inside out เป็น outside in นั่นเอง

เมื่อก่อนนี้ โรงงานอุตสาหกรรมใช้ระบบ mass production แต่เดี๋ยวนี้เป็น mass customization เพราะทุกคนจะต้องยอมรับความคิดของผู้อื่น ต้องยอมรับกระบวนการมีส่วนร่วมของผู้อื่น เช่น ถ้าเราต้องการทำอะไร เราต้องถามว่าเราเกี่ยวข้องกับใคร คนนั้นคิดอย่างไร เช่นเดียวกับครูอยากสอนอะไร ต้องสนใจว่าเด็กจะได้อะไร ต้องถาม ต้องมีปฏิริยาทั้งสองทาง ปฏิสัมพันธ์สองทาง ซึ่งเป็นสิ่งที่เปลี่ยนไปของโลก แต่บางครั้งเราไม่ได้คำนึงถึงสิ่งเหล่านี้

โครงการนี้จึงเป็นโครงการที่เป็นประโยชน์ ผมขอชื่นชมที่เปิดโอกาสให้กับนักศึกษาที่อาจจะไม่ unfortunates ในเรื่องของสุขภาพ ความพิการ ได้มีส่วนร่วม ซึ่งผมขอชื่นชมและขอขอบคุณ

ความก้าวหน้าของมนุษย์อยู่ที่คำสำคัญคำหนึ่งคือ “โอกาส” บางคนเก่งเท่ากันหรืออาจจะเก่งกว่า ดีกว่า รู้มากกว่า แต่โอกาสด้อยกว่า ก็ไม่มีโอกาสเติบโตเท่าคนที่น้อยกว่า แต่มีโอกาสดีกว่า ฉะนั้น โอกาสจึงเป็นสิ่งที่รัฐบาลและผู้ใหญ่ในวันนี้ต้องเปิดให้กับเด็กๆ ทุกคน แต่สิ่งที่แน่นอนคือเด็กทุกคนมีความสามารถไม่เท่ากัน แต่ต้องเปิดโอกาสให้เท่ากันให้มากที่สุด เพื่อให้คนที่มีความสามารถได้มีโอกาสเติบโต แต่คนมีความสามารถน้อยกว่าก็เติบโตได้ในระดับหนึ่งตามศักยภาพของเขา

วันนี้ แม้ว่าผมจะได้เรียนหนังสือมาเยอะ ผมเรียนจบปริญญาแล้ว ผมยังไม่เลิก อ่านหนังสือ ทุกวันนี้ผมอ่านหนังสือเดือนละ 4 เล่ม แต่มีความรู้สึก ว่า สิ่งที่ทำ สิ่งที่ได้รับผลตอบแทน มีมาก จนทำให้มีความรู้สึก ว่า ความรู้ของเราที่มีอยู่เพียงพอ เหมือนคอมพิวเตอร์ที่ต้องรับงานมาก ต้องเพิ่มหน่วยความจำ เพิ่ม CPU เพื่อให้สามารถ handle ปริมาณงาน ข้อมูล หรือปริมาณของ software หรือ certification software ได้มาก เช่นเดียวกัน ถึงแม้ผมจะเป็นนายกรัฐมนตรีที่เรียนหนังสือมาเยอะ อ่านหนังสือมาเยอะ มีประสบการณ์มาเยอะพอสมควร ก็ไม่เพียงพอ และสิ่งสำคัญที่ไม่เพียงพอมากกว่านั้นคือ การเริ่มมี generation gap หรือช่องว่างระหว่างพวกหนูๆ กับพวกลุงๆ ทั้งหลาย คนที่บริหารประเทศวันนี้ ถ้าไม่เข้าใจคนรุ่นหนูๆ ไม่ใช่เรียกว่าคนรุ่นหนูๆ ไม่เข้าใจบ้านเมือง ต้องเป็นสองทาง คือ ถ้าคนรุ่นนี้ไม่เข้าใจคนอีกรุ่นหนึ่งย่อมมีปัญหาเกิดขึ้น เพราะเราจะไม่สามารถวางอนาคตที่ถูกต้องกับการเปลี่ยนแปลงของบ้านเมือง วิถีคิดของคนรุ่นใหม่ เราพูดถึง generation X และ

generation Y ซึ่งพวกหนูๆ คือ generation Y ทำให้เราจะต้อง เข้าใจว่าเขาคิดอย่างไร เขาอยากเห็นอะไรกับอนาคต และสิ่งที่อยากเห็นกับสิ่งที่เรามองเป็นอย่างไร ซึ่งต้องมีความเชื่อมโยงให้ได้ ช่องว่างนี้ต้องถูกปิด

ผมจึงได้มีโครงการมอบหมายให้รองนายกรัฐมนตรี (นายกร ทักษะรังสี) ไปดำเนินการโดยมีความคิดหลักคือต้องการดึงดูดคนรุ่นใหม่ที่เราเรียกว่า The best and the brightest ซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นด้านใดด้านหนึ่ง อาจเป็นเรื่องของศิลปะก็ได้ เรื่องของวิทยาศาสตร์ก็ได้ เรื่องของหลายๆ อย่าง เพราะต้องการให้คนรุ่นใหม่ได้มาคิดในเรื่องของการปรับปรุงทิศทางนโยบาย (policy direction) ของประเทศ ถ้าให้รุ่นลูกรุ่นหลาน คิด ก็จะคิดแบบลูกรุ่นๆ ไม่เข้าใจอาจจะไม่พอ ยิ่งรากไม่ถึง ฉะนั้น ตรงจุดนี้คือสิ่งที่เราอยากได้

ผมมีโครงการหนึ่ง ซึ่งมีผู้ร่วมโครงการ 6,000 กว่าคน มอบให้ทบวงมหาวิทยาลัยดำเนินการคือมอบให้นักศึกษาที่อยู่ในช่วงปิดภาคเรียนได้มีรายได้เดือนละ 5,000 บาท โดยไปอยู่กับชุมชนที่เข้าร่วมโครงการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ เพราะต้องการความเชื่อมโยงของความสมัยใหม่ของแนวคิดของเด็กรุ่นใหม่ นั่นคือ potential buyer คือแนวคิดของผู้บริโภครุ่นใหม่ที่มีการศึกษา มีรสนิยมของวัยนี้ ไปร่วมกับชาวบ้านซึ่งมีภูมิปัญญาเดิม มีทักษะเดิม แต่อาจจะไม่ได้พัฒนาตนเอง ให้เข้ากับสมัย ฉะนั้น หากมีการรวมกัน สามารถแบ่งปันความคิดร่วมกัน จะนำไปสู่การปรับปรุง ผลิตภัณฑ์ให้สามารถขายได้ และเป็นแนวความคิดให้แก่คนรุ่นใหม่ว่าเมื่อจบการศึกษาแล้วจะได้เห็นช่องทาง เห็นสิ่งที่เขาทำ ซึ่งอาจต่อยอดได้ หรืออาจเห็นช่องทางที่จะเป็นผู้ประกอบการในอนาคตได้ เป็นสิ่งที่เราต้องการที่จะให้สิ่งที่เป็สินทรัพย์ของประเทศ ไม่ว่าจะเป็นสินทรัพย์ที่อยู่ในสมองของคนรุ่นใหม่ สินทรัพย์ที่อยู่ในสมองของคนที่ได้รับภูมิปัญญาท้องถิ่น ให้มารวมกันให้ได้ ถ้าเราระดมสมองในสิ่งที่มีอยู่ที่เป็นสินทรัพย์ของประเทศ เฉพาะอย่างยิ่งสินทรัพย์ที่สำคัญคือสมอง รวมกันได้เมื่อไร จะทำให้ประเทศไทยเข้มแข็ง เพราะโลกข้างหน้าแข่งขันกันที่สมอง

สิ่งที่พวกน้องๆ จะได้ในการอบรมโครงการนี้ เป็นสิ่งที่ตรงกับกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งมี 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนแรกคือ การแสวงหาว่าเราอยากจะได้เรียนรู้อะไร ขั้นตอนที่สองคือ การเรียนรู้สิ่งเหล่านั้นให้ดี ให้รู้จริง และขั้นตอนที่สามคือ การประยุกต์สิ่งที่เรานั้นไปสู่การปฏิบัติ ในชีวิตประจำวัน หรือในกิจกรรมของชีวิตทั้งหลาย คือการประยุกต์ใช้ แต่ประเทศไทยนั้น นักศึกษาทุกคนมักถูกเข้าสู่กระบวนการเรียนรู้เพียงสองขั้นตอน ไม่เคยมีการประยุกต์ใช้ ซึ่งตรงกับ กระบวนการปฏิรูปการศึกษายุคใหม่ ที่เราใช้คำว่า “learning by doing” หรือ “activity based learning” ก็แล้วแต่ นั่นคือสิ่งที่เราเรียนรู้มาทั้งหมดโดยที่เราไม่รู้ตัว มาประยุกต์ใช้กับสิ่งที่เป็ กิจกรรมร่วมกันนั่นเอง ซึ่งบางคนอาจเรียนรัฐศาสตร์มา บางคนอาจเรียนคณิตศาสตร์มา บางคน อาจเรียนด้านสังคมศาสตร์มา แต่เวลามาอยู่ร่วมกัน มาทำกิจกรรมร่วมกัน ถ้าเราเรียนรู้และเรารู้จริงจะเป็น instinct หรือเป็นสัญชาตญาณที่ออกมาโดยอัตโนมัติในระหว่างที่เราปฏิบัติกิจกรรมเรื่องอะไร ซึ่งจะทำให้เรามีความรู้สึกว่าเราน่าจะไปเรียนรู้เรื่องนั้น เรื่องนี้อีก ทำให้อยากเรียนรู้ตลอดชีวิต หรือเรียกว่า life long learning เกิดความอยากอ่าน อยากเข้าอบรม อยากเข้าสัมมนา อยากไปดูนิทรรศการต่างๆ อยากฟังรายการโทรทัศน์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นๆ อยากอ่านสารคดี อยากอ่าน บทความต่างๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผลักดันให้เกิดขึ้น ถ้าสิ่งเหล่านี้ได้เกิดขึ้นในช่วงที่เป็นนักศึกษา ก็จะสั่งสมนิสัย แต่ถ้าระหว่างชีวิตนักศึกษาเรามุ่งขอประกาศนียบัตรเพียงอย่างเดียว

อย่างอื่นไปตายเอาดาบหน้า จะทำให้เราต้อง หากต้องไม่ทันก็ต้องไปกวาดวิชา สอบเสร็จก็ได้ประกาศนียบัตร จบการศึกษา ก็จะกลายเป็นเลิกการศึกษา ไม่มีการศึกษาอีกแล้วในชีวิตนี้ จะทำให้เรากลายเป็นบุคคล ซึ่งนับวันจะถอยหลัง

ผมเคยพูดตลอดเวลากว่า คนที่เรียนจบปริญญาเอกแล้วไม่อ่านหนังสือต่อ กับคนที่เรียนจบปริญญาตรีแล้วพยายามพัฒนาตนเองโดยอ่านหนังสือแทบทุกวัน ทุกเดือน สักสิบปีต่อมา คนที่เรียนจบปริญญาตรีจะเริ่มฉลาดกว่า ไม่ได้หมายความว่าเราเรียนเพื่อให้ได้ประกาศนียบัตร เพียงอย่างเดียวแล้วเพียงพอ ฉะนั้น การเรียนรู้ตลอดชีวิต การเรียนรู้โดยมีกิจกรรมอย่างนี้ คือสิ่งที่เกิดประโยชน์อย่างมาก

เด็กไทยแยกเป็น 2 ขั้ว ได้แก่ เด็กเรียนคือเด็กที่เรียนอย่างเดียว เรียนจนไม่มีเพื่อน ในต่างประเทศถ้าเด็กเรียนแบบนี้จะมีห้องแล็บให้อยู่ ไม่มีปัญหาถ้าไม่มีเพื่อน นั่งคิดคนเดียว อยู่กับหลอดทดลอง อยู่กับเครื่องมืออยู่ทุกวัน นั่งเรียนอย่างเดียว พวกนี้จะฉลาดสุดๆ ซึ่งจะได้รับสิ่งตอบแทนคือมี patent หรือใบสิทธิบัตร และจะมีรายได้ตลอดชีวิต ผมมีเพื่อนเป็น คนอเมริกัน ซึ่งมีอายุมากแต่ยังสนุกกับชีวิต เพราะว่าใครทำอะไรเขาจะได้สตางค์ เพราะระบบจัดเก็บ พวกนี้ของเขาดี เขามีรายได้ตลอด ซึ่งไม่ต้องคิดอะไรมาก ส่วนอีกประเภทหนึ่งคือมีเพื่อนมาก เป็นพวกที่ไม่เรียน เรียนหนังสือก็ตกหล่น ถึงเวลาก็ลอกการบ้าน เวลาสอบก็ลอกกันไป แสดงให้เห็นว่า พวก IQ มักจะมีปัญหา EQ คือ พวกที่มี Intelligent Quotient ดิมักจะมีปัญหาในเรื่อง Emotion Quotient คือพวกมีเชาวน์ปัญญาดีจะมีปัญหาเรื่องการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น ฉะนั้นคนที่ดีที่สุดคือ ไม่จำเป็นต้องเรียนหนังสือเก่งสุดๆ หรือไม่จำเป็นต้องเกรงสุดๆ ให้เป็นไปอย่างพอดี คือ เป็นคนมีเพื่อนและมีวิชา แล้วจะสามารถปรับตัวได้ดีที่สุด คนเรียนเก่งไม่มีเพื่อนก็ลำบาก

ส่วนผมอาจจะโชคดี เพราะมาเรียนโรงเรียนตำรวจ ผมเป็นคนที่ชอบได้ทำหน้าที่ บ่อยๆ แต่บังเอิญโรงเรียนทหารและตำรวจจะสร้างให้มีภาวะผู้นำ นั่นคือ ถ้าเราเรียนเก่ง เรามีหน้าที่ มาแต่เช้า นำการบ้านมาวางบนโต๊ะให้เพื่อนที่ทำไม่ได้มาลอก พอใกล้สอบต้องมีหน้าที่ติวให้เพื่อน ซึ่งทำให้เรากลายเป็นคนที่ใส่ใจเพื่อน ห่วงเพื่อน รักเพื่อน ทำให้ได้ทั้ง IQ และ EQ

ดังนั้น เด็กรุ่นใหม่ นอกจากจะมี IQ และ EQ แล้ว ยังมีคำใหม่อีกคำหนึ่งคือ Adversity Quotient หรือ AQ แปลว่าความสามารถในการที่จะฝ่าฟันอุปสรรค คือการมีน้ำอดน้ำทน นั่นเอง ซึ่งเด็กต่างจังหวัดที่พ่อแม่ส่งมาเรียนในกรุงเทพฯ อาจจะมีน้ำอดน้ำทนดี เด็กกรุงเทพฯ บางคนก็มีน้ำอดน้ำทนดี แต่บางคนที่เป็นคนรุ่นที่สอง หรือ second generation ที่พ่อแม่มีฐานะดี ก็อาจจะไม่มีน้ำอดน้ำทนดี ซึ่งต้องปรับตัว

การอยู่ร่วมกันอย่างนี้ การมาเรียนเข้าค่ายอย่างนี้ จะทำให้ท่านทั้งหลายได้ฝึกทั้ง AQ และ EQ นั่นคือ ตอนเช้าตื่นมาต้องเข้า program ต้องฝึกวินัยให้ตนเอง และต้องไม่เอาเปรียบเพื่อน ต้องช่วยเพื่อน ซึ่งจะทำให้ได้ทั้งสองอย่าง ส่วน IQ เป็นสิ่งที่เหมือนมิด คือ ถ้าไม่ลับก็จะไม่คม นั่นคือการที่เรามีกิจกรรมมากๆ มีการใช้สมองมากๆ มีการคิดในเชิงบูรณาการมากๆ จะทำให้การพัฒนา IQ ดีไปด้วย ท่านอายุเพียงเท่านี้ยังพัฒนาได้ทั้ง IQ AQ และ EQ แต่ถ้าอายุเกิน 25 ปีแล้ว EQ จะพัฒนายาก แต่ IQ ยังพัฒนาได้อีก

ฉะนั้น วันนี้ การอยู่ร่วมกัน ขอให้ได้ประโยชน์ที่สุด และหวังว่าการที่ท่านมาเรียนรู้กับสิ่งที่ทางทบวงมหาวิทยาลัย สำนักส่งเสริมประสานงานเยาวชนแห่งชาติ สำนักโฆษก และสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ได้จัดขึ้น คงจะเป็นประโยชน์ให้ท่านทั้งหลายได้ใช้สิ่งที่เรียนมาทั้งหมด เพื่อการพัฒนาอย่างบูรณาการของท่าน เพื่อจะให้ท่านทั้งหลายเติบโตขึ้นเป็นเยาวชนที่ดี แต่ไม่ได้ หมายความว่า ที่ท่านมาเรียนรู้นี้จะต้องมีอนาคตเป็นนักการเมือง เป็นข้าราชการก็ได้ เป็นนักธุรกิจก็ได้ เป็นนักการเมืองก็ได้ แต่สิ่งสำคัญคือความเข้าใจในสิ่งที่อยู่ร่วมกันทั้งระบบเป็นหัวใจสำคัญของ ความสำเร็จของชีวิตของคน ถ้าเราจะเข้าใจเฉพาะโลกของเราซีกเดียว เราจะไม่เข้าใจของคนอื่น ซึ่งเหมือนกับการเห็นโลกเพียงซีกเดียว ความจริงโลกมีทั้งซีกสว่างและซีกมืด มีทั้งสิ่งที่เป็นอุปสรรคกับชีวิตกับสิ่งที่เป็นความสะดวกของชีวิต สิ่งที่เป็นโอกาสกับสิ่งที่เป็นวิกฤต เป็นสิ่งที่ควบคู่กันไป แต่การที่ท่านมีโอกาสได้เข้าใจและเรียนรู้ในหลายสิ่งหลายอย่าง เฉพาะอย่างยิ่ง คนที่รู้กลไกของประเทศที่เป็นผู้ที่วางทิศทางและยุทธศาสตร์ให้ประเทศ คือกลไกของภาครัฐ ซึ่งความจริงแล้วอำนาจอธิปไตยมี 3 ส่วน คือ ฝ่ายบริหาร หมายถึงรัฐบาล ฝ่ายนิติบัญญัติ หมายถึงสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา ฝ่ายตุลาการ หมายถึงศาลยุติธรรม นั่นคืออำนาจในระบอบประชาธิปไตย ซึ่งมีระบบถ่วงดุลซึ่งกันและกัน มี check and balance ดังนั้น ถ้าเราเข้าใจกลไกเหล่านี้ ประกอบกับสิ่งที่ท่านทั้งหลายเรียนมา ก็จะเป็นประโยชน์กับท่านอย่างมาก

ผมขอชื่นชมอีกครั้ง สำหรับทั้งสี่หน่วยงานที่ได้จัดโครงการนี้ขึ้น และหวังว่าทุกคนคงจะใช้ประโยชน์จากโครงการนี้ เพื่ออนาคต และที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว อย่าเก็บไว้กับตนเอง ควรอย่างยิ่งที่จะกลับไปเล่าให้เพื่อนหรือผู้ปกครองได้ฟัง ได้รู้ ได้เห็น เพื่อจะได้ขยายกับสิ่งที่เราเรียนรู้ทั้งหลายให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมในวงกว้างมากขึ้น

บัดนี้ ได้เวลาอันสมควรแล้ว ผมขอเปิดโครงการ “เยาวชนรุ่นใหม่ ใส่ใจบ้านเมือง” ณ บัดนี้ และขออวยพรให้การอบรมสำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์ทุกประการ ขอบขอบคุณครับ